

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

IV. (XX.) ÉVFOLYAM, 18. SZÁM 2009. MÁJUS 7.

200 FORINT

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

FORRADALOM KELL!

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESSZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDIUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

MÁJUS ELSEJE

Valahogyan nem akarják egyesek Magyarországon észrevenni, hogy mi van a világban. Példának okáért május elsején. Nálunk, a Városligetben kedélyesen elcseveg miniszterelnök a szakszervezeti főnökökkel. Pedig válság van, amit ez a miniszterelnök pont a dolgozók számlájára akar rendezni. Eközben Párizsban a szakszervezetek nem mosolyognak együtt Nicolas Sarkozy elnökkel, hanem tízezrével tüntetnek a válságkezelő lépései ellen. A francia szocialisták – igaz, hogy ott ellenzékben vannak – a szakszervezetekkel együtt tüntettek. Németországban is ott vannak a szakszervezetek, ahol lenniük kell ilyen válságos időkben: ellenzékben.

A HOLOCAUST TAGADÁSA

Az Eötvös Károly Közpolitikai Intézetet a Soros Alapítvány hozta létre 2003 januárjában, azért, hogy „újszerű intézményi formát teremtsen a demokratikus magyar közélet formálására”. Az intézet „elkötelezett az alkotmányosság, a demokratikus jogállam, és az egyéni jogok szabadelvű felfogása mellett”. Ezt manapság illik hangsúlyozni, mert nem kívánatos, hogy az embert összekeverjék, mondjuk az iráni államfővel. Na, mármint, ez az intézet minap közleményt adott ki, miután elolvasták az MSZP, nevezetesen Hiller úr ötletét. Az MSZP nagy ötlete, hogy legyen törvény arról, hogy aki nem ismeri el a holocaustot, azt meg kell büntetni. A holocaust ugyebár normális ember számára azt jelenti, hogy a fasiszták mintegy hat millió zsidót módszeresen megöltek a második világháború idején. Ez elég közismert

tény. Hozzáteszem, hogy Európában, mivel ez a szörnyűség Európában történt európai emberekkel. Az amerikai, afrikai, ázsiai népek szép számmal hozhatnak példákat a tömeges népirtásra. Mexikóban Cortés millió számra gyilkoltatta le az indiánokat, de ezek az indiánok ma sincsenek abban a helyzetben, hogy az egész világgal gyászoltassák veszteségeiket.

Na, de most nem erről van szó. Nos, az intézet szerint „a holocaust tagadása bűn. A holocaust tagadása a történelmi tények meghamisítása. Ostobaság. Nem is az a kérdés, hogy az antiszemita és rasszista nézetek hangoztatása bűn. Az antiszemitizmus és a rasszizmus is bűn. A kérdés az, hogy a holocaust tagadására a büntetőjogi megtiltása és büntetése-e a megfelelő válasz”.

Én is azt kérdezem: mindent összevetve tényleg ez a megfelelő válasz? A mai fokozott belpolitikai helyzetben tényleg ezzel a törvénnyel kell tovább bőszíteni az embereket, akiknek milliónyi valóságos gondjuk van? Egyébként a holocaust-tagadást elsőként szankcionáló Németországban sem indult egyetlen eljárás sem a jogszabály alapján, és a német alkotmánybíróság is azon a véleményen van, hogy el kellene törölni, mert feleslegesen korlátozza a szólás és a véleményalkotás jogát.

HAGYÓ ÚR FIGYELMÉBE!

Hagyó Miklós, MSZP-s főpolgármester-helyettes enyhén szólva nem tartozik kedvenc politikusaim közé. Sokak szerint, ha Magyarországon törvényes rend uralkodna, nem ezen a poszton lenne. Egyébként ő volt az, aki a Kádár-sírt az éj leple alatt visszaállította, meg sem várva a rendőrségi nyomozás végét, és mit sem törődve ezrek tilta-

kozásával Hagyó úr most előadta a főváros „új parkolási stratégiáját”. Azért ez már valami! Van új stratégiánk! Hagyó úr, mint az MSZP-s demokrácia megtestesítője „hónapokon át több lépcsőben, széles körűen egyeztetett a civil szervezetekkel, a kerületekkel és a szakhatóságokkal”. Speciel, én nem tudom, hogy az én érdekeimet, mint autós ember érdekeit ki a fene képviseli, szerintem senki. Hagyó úr elmondta, hogy a parkolási díjból évente 3-5 milliárd forintot zsebelnek be. Szerintem a semmiért. Ugyanis azt nem lehet mondani, hogy a parkolási díjért a főváros az utcákat adja, mert azok ugye e nélkül is vannak, s azokért egyébként is fizetünk egyéb adókat. Mást meg nem adnak, legfeljebb stratégiát.

Hagyó úr stratégiája persze nagyon egyszerű. A mozgáskorlátozottak engedélyeit korlátozni kell, a díjakat meg fel kell emelni. Jó magasra, vagy annál is magasabbra. A mozgáskorlátozottak engedélyének ugye tényleg botrányos. Ennél csak az a botrányosabb, hogy egy egész kormány, egy egész parlament nem képes ezt az aránylag piti ügyet rendezni. Persze, ehhez rend kellene az államban, az pedig nincs. Azért nincs, mert a mozgáskorlátozott igazolvánnyal villogó gazdagok mondják meg manapság, hogy mit csináljon a kormány, s persze, mit csináljon Hagyó úr. Nekik meg így a jó! Egyébként, üzenem Hagyó úrnak: olyan, hogy parkolási stratégia, nincsen. Van, illetve lehetne közlekedési stratégia. Az azonban nincs. Ha Hagyó úr nem tudja, adok pár ötletet. Tiszta, gyakran közlekedő, pontos buszokra, villamosokra van szükség, amire azok is felülnének, akik ma csak kocsival érik el céljukat. A belvárosi üzletek áruellátását nem nappal, a csúcs idején kellene megoldani, hanem, mondjuk, hajnalban.

Ha lesz tisztességes tömegközlekedés, akkor a belvárosi közlekedést drasztikusan korlátozni lehet, például speciális adóval. Előbb azonban nem. Ja, igen, a 4-es metró! Azokat, akik ellopják a milliárdokat, én beöltöztetném és levinném a metróalagútba: ásní. Lehet, hogy nem sokat ásnának, de legalább nem lopnának, és végre elkészülne az építkezés.

THÜRMER GYULA

NAGYON SÜRGŐS VÁLTOZTATNI!

BESZÉLGETÉS TÓZSÉR ZOLTÁNNAL, A BALOLDALI FRONT – KOMMUNISTA IFJÚSÁGI SZÖVETSÉG ORSZÁGOS VEZETŐSÉGÉNEK TAGJÁVAL

Tózsér Zoltán fiatal aktivistaként napról napra szembesül az emberek problémáival. Személyes tapasztalatként mondja: „Ami az országban történik, az katasztrofális. Az emberek elidegenedtek mindentől, ami ahhoz szükséges, hogy változtatni tudjanak rémes helyzetükön. Az ország eladósodása tragikus méreteket öltött. Józan ésszel tudunk változtatni a dolgokon. Ehhez mi kellünk!”

Tózsér Zoltán

1985. november 17-én született Salgótarjánban, munkás-értelmiségi családban. Általános iskolai tanulmányait a magyargécen kezdte, később, a 6. osztály elvégzése után a szécsényi II. Rákóczi Ferenc Általános Iskolában folytatta. 2004-ben érettségizett Salgótarjánban. 2008-ban kommunális hulladékgazdálkodó képesítést szerzett az egri Eszterházy Károly Főiskolán. Jelenleg végzős hallgató a szabad bölcsészet szakon. Filozófiai tanulmányai során ismerkedett meg a marxista filozófiával. A Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség X. Kongresszusa országos vezetőségi taggá választotta.

– Hogyan kerültél a mozgalomba?

– Szeptemberben Szabó Tamással kerültem egy albérltetbe. Elhívott a gyűlésekre, és érdeklődni kezdtem az ideológia iránt. Meglepett, hogy rendkívül sok mindenrel egyetérttek. Mivel bölcsész vagyok, voltak ismereteim, olvasmányaimból tájékozódtem a marxizmus-leninizmusról. Az a szokásom, hogy mindenkinek a szemébe mondom a véleményem, a főiskolán a tanárnak is, ha alá tudom támasztani tényekkel és megfelelő érvekkel. Közben

Kovács Balázs meghívott a Pétervásáran tartott elnöki látogatásra. Szívesen mentem. Ott ismertem meg Thürmer Gyula elvtársat. Egyre inkább meggyőződtem afelől, hogy itt a helyem. Azon kaptam magam, hogy együtt dolgozom a többiekkel a Front-tábor szervezésén. Október végén beléptem a Baloldali Frontba. Azóta minden rendezvényen ott vagyok. Bekapcsolódtam a vezetés munkájába. Január óta vagyok az egri szervezet alelnöke, március 7. óta pedig az országos vezetés tagja. A szellemiség mélyebb megismerése egyre jobban köt a kommunista eszméhez.

– *Családod hogyan viszonyul politikai meggyőződésedhez?*

– Elfogadják. Egyáltalán nem ellenzik.

– *Első alkalommal vettél részt a május elsejei munkában...*

– A latin-amerikai sátor pultjában dolgoztam. Kicsit aggódtam az elején, de belejöttem. A tömeg jelenléte bátorítást adott. Többnyire kezdők voltunk, mégis sikeresnek ítélem a munkánkat.

– *Miket szoktál olvasni?*

– Az utóbbi időben főleg Marxot és Engelist. Az ő műveik akkor is érdekelték, mikor még nem tartoztam a mozgalomhoz. Kedvenc szerzőim nincsenek, szívesen olvasok bármit. Platón és Arisztotelész műveit nagyon szívesen forgatom.

– *Mi a véleményed az ifjúság politikai beállítottságáról?*

– Mivel nap, mint nap rengeteg fiatalal beszélgetek, igyekszem a témát mindig a politika felé terelni. Az a tapasztalatom, hogy a fiatalok nagy része baloldali módon gondolkodik, de ezt nem ismeri be. Meglepődnek azon, mikor szembesítem őket azzal, hogy mi az ő céljaikért küzdünk. Érdekes, hogy legtöbbször szóról szóra azt mondja, amit mi, de a tudatában nem tisztult le, hogy gyakorlatilag kommunista eszmét képvisel. Sajnos jelenleg nem mernek tenni semmit saját ügyük érdekében. Sokan gondolják,

hogy nem képesek a dolgokon változtatni, és ezért maradnak passzívak. Igyekeznek mindent kirekeszteni az életükből, ami politikával kapcsolatos. Bízom abban, hogy ez idővel változik. A Baloldali Front arra törekszik, hogy ez a változás minél hamarabb bekövetkezzen.

– *A forradalmárok is szoktak enni. Neked mik a kedvenceid?*

– Szeretem a magyaros ételeket sok borsal és paprikával. Állítólag kiváló paprikás krumplit tudok készíteni. A töltött káposzta, kocsonya, hurka, kolbász, disznósajt tartozik az általam kedvelt magyar finomságok közé. Kevesen ismerik, de a kedvencem a túrós ganca. Szívesen elmondom a receptjét...

– *Mivel töltöd a szabadidőd?*

– Olvasok és internetezek. Általában híreket olvasok és sportot, főleg focit. Tévét ritkán nézek. Szeretek koncertekre járni, kedvenceim közé tartozik a Kispál és a Borz. A legfontosabb mégis a barátaimmal jókat beszélgetni.

– *Mi a véleményed az utóbbi idők változásairól?*

– Ami az országban történik, az katasztrofális. Az emberek elidegenedtek mindentől, ami ahhoz szükséges, hogy változtatni tudjanak rémes helyzetükön. Az ország eladósodása tragikus méreteket öltött. Józan ésszel tudunk változtatni a dolgokon. Ehhez mi kellünk! Nagyon sürgős változtatni!

– *Látom, van vörös inged...*

– Természetesen. A rendezvényeken felteszem a vörös sapkát is. Külső megjelenésünkkel is demonstrálnunk kell hovatartozásunkat. Mivel el vagyunk zárva a médiától, nagyon fontos, hogy ahol csak lehet, megmutassuk magunkat. Így egyre többen megismernek.

Nagyon tetszett a május elsejei ünnepség. Sok lesz még, ahol többen leszünk fiatalok... Egyre többen és többen. Tovább kell lépni, minden nappal előbbre!

– *Részt vettél a kopogtatócédulák gyűjtésében?*

– Igen, ez minden Front-tag kötelessége. Az egri pártszervezet csak fiatalokból áll. Ezen a területen mi gyűjtöttünk. Sok tapasztalatot szereztem, ami elengedhetetlen a mindennapi harchoz. ■

SZÍVEN KELL DÖFNI A SÁRKÁNYT!

Egy megoldás van, a kapitalizmus legyőzése! – mondta Thürmer Gyula május elsején. A magyar kommunisták vezetője nem kértelt: a tőke, tőkésék, kapitalizmus, olyan, mint egy sárkány, a mi dolgunk, hogy levágjuk a sárkány minden újabb és újabb fejét, és eljussunk oda, hogy a szívébe döfjük a munkás, a dolgozó kardját. Ünnepi összeállításunkban a Munkáspárt elnökének szavaiból idézünk.

Május elseje a munkásszolidaritás ünnepe. Ez a mi ünnepünk, ezt senki sem veheti el tőlünk! 119 éve mindig a munkásszolidaritást ünnepeljük ezen a napon. Ezt ünnepeltük Ferenc József idején is és a Tanácsköztársaság napjaiban is. Ezzel a jelszóval mentek elődeink az utcára Horthy Miklós idején is. Büszkén tehetjük hozzá: ezt ünnepeltük a szocializmusban is. Legutóbb éppen húsz éve.

Azóta megváltozott a világ. Kapitalizmusban élünk. A tőkés nap, mint nap szipolyozzák a vérünket. Mindenünket elveszik. De május elsejét megvédtük a rendszerváltóktól. Ma is itt vagyunk, és itt leszünk jövőre is, és itt leszünk mindaddig, amíg munkásember él ebben az országban.

A tőkés világ ma legmélyebb válságát éli. A tőkésék az USA-ban, Európában félnek. Rettegnek attól, hogy a válság maga alá temeti őket. Beleremegnek a gondolatba, hogy az elégedetlen néptömegek forradalma elsöpri uralmukat. Ezerszámra áldozzák a milliárdokat a bankok megmentésére, amire még nem volt példa. Állami garanciákkal állnak a nagyvállalatok mellé, bankokat

államosítanak, csupa olyat tesznek, ami nem szokás a kapitalizmusban. Obamától Merkelén át Putyinig összefognak a világ kapitalistái, hogy megmentse a kapitalizmust.

A válságot nem a világ munkásai idézték elő. Nem a munkások, nem a dolgozók vették fel a nagy hiteleket, nem ők spekulálnak a tőzsdéken. A válságot a tőkésék csillapíthatatlan profitéhsége szülte. Mindent megszerezni, kikapcsolni a konkurenciát, meghódítani az egész világot. Ez a nemzetközi bankok és multinacionális vállalatok jelszava.

A világ ma képes lenne leküzdeni a válságot. Képes lenne enni adni az éhező milliárdoknak. Képes lenne emberhez méltó öregkort biztosítani az időseknek. Képes lenne jó egészségügyi ellátással meghosszabbítani az emberek életét. Ehelyett a gyárak állnak, milliókat tesznek utcára, emberek pusztulnak éhen vagy halnak bele gyógyítható betegségekbe.

A kapitalizmust kell legyőznünk. A kapitalistákat kell legyőzni és elvenni tőlük mindazt, amivel megkeserítik életünket. Elvenni a gyárakat, a bankokat, a

hatalmat! A világ dolgozóinak számára csak egy megoldás van: a forradalom!

A tőkés Magyarország ma válságban van. Válságban vagyunk, mert mindent eladtak a külföldnek. Nincs nemzeti ipar, nincs nemzeti kereskedelem, nincs magyar bankrendszer. Lassan a kenyereink sem magyar. Válságban vagyunk, mert néhány százalékos gazdag mindent magának akar, s tőlünk mindent elvesz. Válságban vagyunk, mert nincs rend, a törvényeket nem tartják be, a rendőrség nem működik.

A válságért nem mi vagyunk a felelősök. A magyar nagytőke kormányai adták el az országot. Ők vették fel és veszik fel számolatlanul a külföldi hiteleket. Gyurcsányt menesztették. Már nem volt olyan mosópor, amivel tisztára lehetett volna mosni. Bajnai ugyanazt a politikát folytatja, ugyanazt csinálja, mint előde.

A tőkés válságmenedzselést ajánlanak. De kik azok, akik a válságot meg akarják oldani? Ugyanazok, barátaim, akik előidéztek. Azok az urak, akik eddig is milliókat keresnek, most féltik jó fizetésüket. Mindent velünk akarnak megfizettetni!

Miniszterelnök úr ne nekünk mondja, hogy mindenkinek vállalnia kell a lemondást és az áldozatot! Amikor a miniszter urak másfél milliót keresnek, és még ruhapénzt, étkezési hozzájárulást is kapnak, akkor ne nekünk mondják, hogy húzzuk meg a nadrágszíjat!

Mi már vállaltunk elég lemondást és elég áldozatot! Ha ezektől az uraktól függetlenül, Magyarország ma már nem élne. Magyarország azért él, mert mi, munkások, dolgozó emberek dolgozunk, fizetjük az adókat, fenntartjuk és eltartjuk az országot.

Mit tehetünk ebben a helyzetben? Hagyjuk itt az országot? Menjünk bárhova, csak ne maradjunk itthon? Várjunk a csodára, mondván, hogy majd csak lesz valami? Tépjük szét a kopogtatócédulát, és mondjuk azt, hogy semmi sem érdekel bennünket? Sokan ezt tették most is, az EP-választás előtt. Nem, barátaim! A sorsunk előtt nem menekülhetünk. A mi problémáinkat senki sem oldja meg. A milliárdosok, a gazdagok nem jönnek ide, hogy bennünket felemeljenek a sárból. A kormányok nem velünk törődnek,

hanem azzal, hogy kiszolgálják a külföldi tőkéseket. Mi csak szavazunk rájuk, de a hatalmuk, a pénzük a külföldtől függ. Ha nem megyünk el szavazni, majd szavaznak azok, akiket a tőkés pártok megvásárolnak, lefizetnek. Van belőlük bőven!

Mit tehetünk ebben a helyzetben? Csak egy megoldás van: harcolni kell! A tőkés sohasem fogja a pénzét odaadni nekünk. Amennyivel mi többet kapunk az ország jövedelméből, annnyival kevesebb jut nekik. Csak az a miénk, amiért megküzdünk!

A tőkésék soha sem fognak önként beengedni bennünket a parlamentbe. Munkás, paraszt, magyar vállalkozó csak akkor lesz a parlamentben, ha beküzdjük magunknak.

Ne hallgassunk némán, lehajtott fejjel, amikor a szomszédunkat rúgják ki a gyárból! Ne bízunk abban, hogy bennünket nem

„A válságot nem a világ munkásai idézték elő. Nem a munkások, nem a dolgozók vették fel a nagy hiteleket, nem ők spekulálnak a tőzsdéken.

A válságot a tőkésék csillapíthatatlan profitéhsége szülte. Mindent megszerezni, kikapcsolni a konkurenciát, meghódítani az egész világot. Ez a nemzetközi bankok és multinacionális vállalatok jelszava.”

Elegünk van!

„Elegünk van mindenből! Elegünk van a parlamenti pártok botrányaiból! Elegünk van a kövérre hízott politikus urak és az összes lehetséges plasztikai műtéten átesett politikus úrhölgyek arcátlan hazudozásából! Elegünk van abból, hogy ebben az országban mindenki szórakozhat velünk, az adóhatóság, a rendőrség, a bíróság, mindenki, csak nekünk kuss a nevünk. Elegünk van abból, hogy az ország nem képes megépíteni a 4-es metróút, mert mindenki innen akar meggazdagodni. Elegünk van!”

rúgnak ki! Kirúgnak! Kirúgnak, előbb vagy utóbb, de kirúgnak, ha nem teszel semmit!

Ne ülünk ölbe tett kézzel! Lépünk be a szakszervezetekbe! Védjük meg a jogainkat, és küzdünk ki magunknak több jogot!

Harcolni kell! Ne elégedünk meg azzal, hogy a szakszervezeti vezetők néha átadnak egy petíciót a kormánynak. Tudod, mit csinál a Bajnai azzal a papírral? Minden papír annyit ér, ahányan mögé állunk. Ki az utcára, tiltakozunk, tüntessünk!

Gyuresányt már elzavartuk. A kormányt megbuktattuk. Gyuresányt és gyűlölt minisztereit leváltottuk. De nem buktattuk meg a rendszert, nem váltottuk le a szocialista-liberális nagytőke uralmát.

A harcot tovább kell folytatni, mert a sárkány feje újra kinő! Csapjuk le a sár-

kány újabb fejeit, amíg el nem jutunk a szívéhez!

A tőke ellen egy módszerünk van: a sztrájk. Sztrájkra, munkások a bérekért, a munkahelyért, az életünkért! Sztrájkra a tőkés ellen, sztrájkra az őket kiszolgáló kormány ellen!

A választás is fegyver a kezünkben, éljünk vele. Az EP-választáson a munkások pártjára szavazzunk és ne a tőkésre!

Az EP-választásokon mi nem királyi családok sarjait indítjuk, nem egykori minisztereket, nem mai milliárdosokat. Mi azokat indítjuk, akik hiányoznak a magyar parlamentből, az európaiból is. Mi munkásokat, orvosokat, postásokat, diákokat, vállalkozókat indítunk, egy új nemzedék képviselőit.

Oldjuk meg mi a válságot! Vegyük állami tulajdonba az OTP-t! Ezzel védjük

meg a külföldi felvásárlástól, ezzel tegyük a hazai problémák megoldásának eszközévé! Államosítsuk a villamos-áram-ellátást, a távhő-ellátást! A gazdaság tervezését, a nemzeti érdekek következetes érvényesítését egy helyre koncentráljuk, egy nemzeti tervezési központba! Adóztassuk meg a gazdagokat és külföldieket!

Minden létező eszközzel védjük a magyar gazdaságot! Szüntessük meg a magyar vállalkozók állami üldözését! Adjunk magasabb béreket a dolgozóknak! Órizzuk meg a munkahelyeket és teremtsünk újakat!

Teremtsünk egy új Európát! Nem a gazdagok, a tőkés Európiáját, hanem a népek, a dolgozók Európiáját, az európai népek és nemzetek egyenjogú szövetségét!

A Jobbik mítosza

„Ne engedjük, hogy megfélemlítsenek bennünket! Mostanság éppen a Jobbikkal. A Jobbikból a szocialisták csináltak médiahőst. A szocialisták kezdtek politikai célokra használni a gyűlöletet, a cigányok problémáit. Ők adtak helyet a médiájukban a szélsőségeknek. Az ő kormányuk hagyja, hogy fasiszták vonulgassanak az utcán. A Jobbikot, a szélsőjobbaldalt egy párt tudja megállítani. Csak az a párt képes rá, aki története folyamán mindig elítélte a fasisztát, amely sohasem kacérkodott a gyűlölet-beszéddel, s amely nem riogatott romániai vendégmunkásokkal sem: a Munkáspárt.”

Dosszié

A Jobbikot néhány radikális, a hatalmat, saját vágyott hatalmát mindenkinek fölé helyező egyetemista hozta létre. Tehetségesek voltak, rájöttek, hogy egyedül nem megy, „ráépültek” Csurka István MIÉP-jére. A legutóbbi választáson együtt szerepeltek, parlamentbe nem jutottak, ám az állami támogatáshoz szükséges egy százalékot megszerezték. Ebből a pénzből azonban egy fillért sem kaptak. A 2006-os választás után a Jobbik ugyanis szakított Csurkával, egymás perelésével végül mindketten lemaradtak az állami pénzről. Lemaradtak? A Jobbik alapítványai folyamatosan költségvetési forintokat kapnak. A Magyar Szocialista Párt képviselői szavazzák meg a bizottságokban. Vona Gábor Jobbik elnök az elmúlt hónapokban többször Moszkvában járt. Középszintű politikusokkal és pénzemberekkel találkozott. Különböző urakkal, akikben egy a közös: jóban vannak az MSZP-s nomenklaturával. A pénzmosás szót itt nem írjuk le, csúf kifejezés. Azonban gondolkodjunk el, hogy a Jobbik léte, a Magyar Gárda mocskának eltűrése kinek használna. A Fidesz nem szerepel ezen a listán.

Thürmer lánya

A Magyar Kommunista Munkáspárt elnökének lánya szerepel a párt Európa Parlamenti választási listáján. Harmincadik. Ha a párt elsöprő sikert érne el, akkor sem lenne képviselő, Magyarország mindössze 22 képviselőt küldhet Brüsszelbe. Miért van mégis ott? Mert dolgozik. Kommunistának ma Magyarországon lenni nem könnyű. A kommunista párt elnökének lányaként ez fokozott teher. Ha csak bemutatkozik, már akkor „úgy” néznek rá. Thürmer Mariann ezt vállalta. Thürmer Mariann kommunista. Miért nem az minden párttag gyermeke? Az MTI hosszú évek óta tehetséget kergető írónka ebből bulvárhírt igyekezett kreálni. Ügyetlenül és bután, ettől nem veszik át a Blikkbe. Ugyanis ott is némi munkát várnak el. Thürmer Mariann azért van a listán, mert vállalja nevét, elveit, és dolgozni akar és tud. Tudja, milyen Magyarországon egyetemistának lenni, tudja, mit és hogyan kell ezen változtatni. S ezt elmondaná Brüsszelben is. Thürmer Mariann négy nyelven beszél kitűnően, kettő másikon úgy, ahogy a magyar politikusok zöme csak vágya egyen is. Thürmer Mariann nem lesz uniós képviselő, de Brüsszelbe fog menni, ha kell. Tüntetni, tiltakozni, tenni!

Magyarorszáért.

Lobog a tűzszínű zászló!

A munka ünnepén esatorosba álltak a fáradt, de lelkes kommunisták, akik megállás nélkül gyűjtötték a kopogtatócédulákat. Járták a piacokat, a gyárakat, a lakásokat. Nem hiába! A Munkáspárt indul az EP-választásokon! Mindannyian tudjuk, május 9-e a Győzelem Napja. Munkánkkal igazoltuk, méltó módon ünnepelhetjük a nevezetes évfordulót a Szabadság téren, a Szovjet Hősi Emlékműnél. Az értünk életüket adó szovjet katonák emlékét a vörös virágokon kívül saját harcunkkal is megtiszteljük. Nagyon megérdemlik! Pihenjete elvtársak! Mi itt vagyunk, és kezünkben holnap is lobogni fog a zászló! A Baloldali Front aktivistái kezében a május elsejei teherautón, a párttagok és barátaink kezében az utcán, a tereken, a Városligetben. Itt a helyünk, ebben az országban, ahol füst van és köd, de a bűzlő szemetet fel fogja váltani a szocialista jövő, egy ifjú, tiszta szívű vörös gárdával az élén. A magyar munkást ébresztjük, de már ébred magától is, mert a kapitalizmus pokolgépe pusztít, mint a sáskajárás, és a haldoklókat is felrázza. Mindenre szükség van, akinek ökolbe szorul a keze a nyomor, a kiszolgáltatottság, a végtelen hatalmi cinizmus és aljasság láttán!

„S ha húgod ríva esdekelne,
és ha anyád letérdepelne,
nehogy engedj!
S hallanád, hogy: mindhiába!
Száz ezer mártír is hiába,
nehogy engedj!”

– írja a munkásköltő. Mi nem engedünk! Nem engedjük kivenni kezünkől fegyvereinket. Hideg fejjel és forró szívvel küzdünk tovább! Holnap is ott leszünk a gyárak előtt kéz a kézben, a munkással vívjuk az osztályharcot, ami éles, kemény és keserű, de meg kell vívni, és ez a kommunisták feladata ma!

FOGARASI ZSUZSANNA

VAN KOMMUNISTA LISTA!

A Munkáspárt nemcsak beszél arról, hogy küzdeni kell a kapitalizmus ellen. Mi harcolunk is ellene. Az elmúlt hetekben nagyon sokat dolgoztunk azért, hogy a magyar munkás, a magyar dolgozó eljuthasson az Európai Parlamentbe. Jártuk az utcákat, a lakásokat, gyűjtöttük a kopogtatócédulákat, csak azért, hogy a magyar dolgozó végre beleszólhasson az ország, sőt Európa sorsának eldöntésébe. A tőkés pártok sportot csináltak abból, hogy százezer számra gyűjtik a cédulákat. Megfélemlítik, félrevezetik a választókat. De mi álltuk sarat.

A Munkáspárt indulásához szükséges húszezer kopogtatócédula összegyűlt. A héten hivatalosan is átadjuk a választási bizottságnak. A Magyar Kommunista Munkáspárt így teljes jogú részese lesz a 2009-es EP-választásnak.

Harcra fel!

Az EP-lista állítása az első lépés. Az emberek bíznak bennünk! Azonban ezt a bizalmat meg is kell hálálni. Munkával, becsülettel. A júniusi választásig oda kell menni minden egyes emberhez, aki nekünk adta az ajánlószelvényét: mondjuk el nekik, hogy nem feleslegesen adta oda a kommunistáknak, érdemes és kell is szavazni a Munkáspártra. Mondjuk ezt el minden nap. Keressük fel őket minden nap! Ez az egyetlen párt aki le akarja és le is győzi az urak bítang hatalmát! Munkáspárt! Kommunisták!

SZAKSZERVEZETI FIATALOK

Első alkalommal vett részt a Munkáspárt a Szakszervezeti Ifjúsági Szövetség által szervezett Ifjúsági Akadémián. Az MSZOSZ égisze alatt rendezett, három napos előadássorozaton Vánca Csaba és Gilicze Attila képviselték a pártot, a SZISZ részéről az ország különböző területein dolgozó ifjúmunkásokból állt

a hallgatóság. Többek között, jelen volt a Chinoi, a Vasutas Szakszervezet, a Posta, és a Dunaferr egy-egy fiatal dolgozója. A szakszervezetek helyzetével, és a gazdasági válsággal foglalkozó előadások után élénk vita bontakozott ki, melyben a Munkáspárt képviselői voltak hangadók.

NYOLC ÓRA MUNKA

Idén május 1-én első ízben rendezett az MSZOSZ vitafórumot a leendő EU parlamenti képviselők részvételével, melyre többek között a Munkáspárt is meghívást kapott.

A fórumon, melyet az MSZOSZ óvatos politikai tapogatózásának is tekinthetünk, nyolc párt képviselője vett részt. Gilicze Attila elmondta: a Szociális Európa a kapitalista körülmények között nem megvalósítható. Kiállt a 8 órás munkanap védelmében, és a szakszervezeteket is erre buzdította.

A vidéki munkanélküliség felszámolásában a parlagon heverő termőföldek állami kézbe vételét, és termelőszövetkezeti hasznosítását szorgalmazta.

Koszorúzás a szakszervezetekkel

1890-ben a Városligetben ünnepelték először május elsejét. Az eseményt a ligetben emlékkő örökíti meg, amelynél az MSZOSZ és számos ágazati szakszervezet az idén is virágot helyezett el. Első alkalommal voltak jelen a Munkáspárt képviselői, élükön Kajli Béla és Gilicze Attila elnökségi tagokkal.

MUNKÁS, HAZAFIAS LISTA!

Gulyás János, Borsodbóta polgármesterének mindennapi problémája, hogy a munkanélküliek gondjain hogyan segítsen. Próbálja úgy megszervezni a közmunkákat, hogy minden család részesüljön jövedelemből. Civil szervezetekkel összefogva folyamatosan pályázatokat ír, hogy a helyiek megélhetési kérdéseit megoldja. Mégis azt tapasztalja, hogy hiába az önkormányzati akarat, a politikai vezetők sokat beszélnek, többek között a falvak élhetőbbé tételéről – a gyakorlatban nincs előrehaladás.

Göntzöl Gábor 37 éves, gépészből lett vállalkozó. Ismeri a ma Magyarországot: „Felelőtlen és pénzéhes politikusok önös érdekből kiárusítják hazánkat. Mindenki a maga pecsenyéjét süti a közös tűznél. A megoldás? Össze kell fogni a kizsákmányoltaknak! Választani kell! Kommunisták vagy kapitalisták? Munkáspárt vagy tolvajok?”

Belovitz Károly hiszi és vallja: a közjót csak a néphatalom tudja szolgálni. Tudja, ingyen nem adnak semmit. Munka és áldozatos küzdelem nélkül mi sem érhetünk el eredményeket, hiába lobog más földrészeken győzelmesen a munkásmozgalom vörös zászlaja.

Szabó Tamás fiatalember, aki a tisztességet választotta a vagyon helyett. Becsületes, mert szerinte ez alapvető érték, az esélyegyenlőséghez, az igazsághoz és igen, a kommunizmus-hoz hasonlóan. Szabó Tamás, a Baloldali Front újraválasztott elnöke nem tagadja: ütné a burzsujt! Nem azért, mert szeretné, azért, mert lassan nincsen más lehetősége.

A Magyar Kommunista Munkáspárt Európa Parlamenti listáján nincsenek milliárdos „sztár-közgazdászok”, magukat magyar hazafinak csúfoló Habsburg-ivadékok. Nem szerepel a munkáspárti listán „dísz-kisebbségi”, „dísz-fiatal”, s nem jelölünk valakit csak azért, mert éppen kettessel kezdődik a személyi száma. Nincsenek olyanok sem a munkáspártiak közül, akik itthoni kudarcaik után Brüsszelbe menekülnének „külpolitizálni”, s az unió központjában elkényelmesedett bérpolitikuskokat sem jelölünk. A Munkáspárt jelöltjei a magyar valóságban élnek, dolgozók. Munkások, orvosok, vállalkozók, egyetemisták. Ismerik Magyarország gondjait, mert megélik azokat. Tudják, mi a megoldás, mit kell az unióban elérni. Brüsszelben is dolgozók, magyar hazafiak maradnak!

	Név	Szül. év	Foglalkozás	Terület
1.	Thürmer Gyula	1953	alkalmazott	Budapest
2.	Gilicze Attila	1974	postás	Budapest
3.	Dr. Frankfurter Zsuzsanna	1953	orvos	Nógrád
4.	Szabó Tamás	1987	egyetemi hallgató	Heves
5.	Belovitz Károly	1952	erdész	Győr-Moson-Sopron
6.	Vánasa Csaba	1974	munkás	Budapest
7.	Fléger Tamás	1953	munkás	Budapest
8.	Benesik Mihály	1943	ny. művezető	Jász-Nagykun-Szolnok
9.	Fogarasi Zsuzsanna	1969	alkalmazott	Budapest
10.	Juhász Norbert	1989	tanuló	Heves
11.	Dr. Váli Zoltán	1954	ny. BM-alkalmazott	BAZ
12.	Gál Ferenc	1964	biztonsági őr	Békés
13.	Gulyás János	1956	polgármester	BAZ
14.	Kovács István	1969	alkalmazott	Pest
15.	Gulyás László	1955	ny. postamester	Jász-Nagykun-Szolnok
16.	Varga Szabolcs	1985	egyetemi hallgató	Hajdú-Bihar
17.	Kovács Balázs	1987	egyetemi hallgató	Heves
18.	Kőszeginé Benedek Anna	1945	ny. alkalmazott	Budapest
19.	Dózsa Miklós	1983	adatrögzítő	Hajdú-Bihar
20.	Winkler Károly	1953	vállalkozó	Győr-Moson-Sopron
21.	Vida János	1953	fordító	Budapest
22.	Göntzöl Gábor	1972	vállalkozó	Pest

**SZÁMONKÉRHETŐ,
VISSZAHÍVHATÓ
KÉPVISELŐKET A KÖZÉLETBE!
TÁMOGASD A MUNKÁSPÁRT
EP-LISTÁJÁT!**

Húsz éve történt a rendszerváltás. Megérte?

Húsz esztendeje, 1988-89-ben ment végbe az a folyamat, amit kegyesen rendszerváltásnak szoktak nevezni, de ami nem más, mint tőkés ellenforradalom. Észre sem vettük, talán el sem hittük, hogy szinte a szemünk láttára alakul át a világ. Sokan hitték, hogy ez az új világ jobb lesz, jobban fogunk élni, csupa becsületes ember fog bennünket vezetni. Sokan hitték, hogy minden marad a régiben, visszük magunkkal azt, ami jó volt a szocializmusban, és hozzátesszük azt, ami jó a kapitalizmusban. Nem ez történt! Ma rosszabbul élünk, mint húsz éve, nemzedékek nőnek fel munka nélkül. Bizonytalan a jövő, aki teheti, az külföldön érvényesül.

A következő hónapokban az újságok tele lesznek a tőkés rendszerváltást magasztaló írásokkal. Újra előkerülnek a húsz évvel ezelőtti percmemberkék, a mai „nagyok” meg bizonygatják a két évtizeddel ezelőtti döntés helyességét. Mi is írunk a rendszerváltás eseményeiről. Úgy, ahogyan mi megéltük, úgy ahogyan szerintünk ténylegesen történt. És mindig feltesszük a kérdést: megérte?

A KÁDÁR-KORSZAK VÉGE

Húsz esztendővel ezelőtt, 1989. május 8-9-én tartotta ülését az MSZMP Központi Bizottsága, amelyen „betegségére való tekintettel” minden tisztségéből felmentik Kádár Jánost. Ezzel formálisan is véget ér a kiemelkedő államférfi sok évtizedes közéleti tevékenysége. Véget ér a Kádár-korszak.

KIT ZAVAR KÁDÁR?

Az MSZMP 1988. májusi pártértekezletén mentik fel Kádár Jánost főtitkári tisztségéből, és választják helyére Grósz Károlyt. Kádár a párt elnöke lesz, ami akkor jelképes funkció, információkat kap, a Politikai Bizottság ülésein részt vehet, de nincs hatalma. A pártértekezlet még a szocializmus reformja, korszerűsítése mellett dönt, nincs szó a kapitalizmus bevezetéséről. A határozatot maga Kádár is megszavazza. A pártvezetés revizionista erői, amelyek valójában kapitalizmust akarnak, azonban ellentámadásba mennek át. Szoros együttműködésben a polgári ellenzékkel és a külföldi tőkés körökkel határozott lépéseket tesznek a szocializmus felszámolására.

Kádár mindenki számára jelkép. Személye biztatás az MSZMP baloldali tag-sága számára, amely érzi a szocializmust fenyegető veszélyeket. A párt revizionista vezetői és a polgári ellenzék pedig tudja, hogy amíg Kádár él, sőt közéleti funkciója is van, zászló marad a kommunista erők kezében.

GRÓSZ LEGNAGYOBB TÉVEDÉSE

Grósz politikai koncepciója a szocializmusra épül, de abból indul ki, hogy 1973

után számos hibás döntés született, ezek idézték elő az 1980-as évek végére létrejött nehéz gazdasági helyzetet. Politikáját ezért ennek az időszaknak a bírálataira építi. Kádárt nem támadja személy szerint, de támadja, tagadja a Kádár által is szentesített politikát. Nem veszi észre, hogy a tőkés ellenforradalmi erők szervezkedésének és heves támadásának időszakában már nem az a fő kérdés, hogy jobban a kádári volt, hanem az, hogy megmarad-e egyáltalán a szocializmus. Grósz később ismeri fel a tőkés ellenforradalom veszélyét. Ez legnagyobb tévedése.

A Központi Bizottság 1989. áprilisi ülésén váratlanul megjelenik Kádár János és a vitában elsőként kér szót. Grósz Károly minden reggel megkapja a Kútvölgyi Kórház szigorúan titkos jelentését a legfelsőbb vezetők egészségi állapotáról. Ugyancsak megkapja a belügyminiszter, illetve a Kormányórság jelentését arról, hogy hol van, és mit csinál Kádár János. Mindent tud. Becsületére legyen mondva, Grósz megkísérli meggyőzni Kádárt, hogy ne jöjjön, de nem akadályozza meg, pedig megtehetné. Nem teszi más sem a vezetők közül. Kádár beszéde egy beteg, idős és vívódó ember gondolatait adják vissza. Nem igaz, hogy zavart, bár kétségkívül nehéz

követni. Mindenki számára világos, hogy a párt elnöke beteg.

Kádár terhet jelent Grósz számára. A szocializmus Kádár nevéhez kötődik, az emberek érdeklődnek sorsa iránt. Grósz a KB májusi ülésén elmondja, hogy „majdnem száz telefon” érkezett, amelyek azzal vádolják őt személy szerint, hogy „a főtitkár tönkretette a párt elnökét, eltitkolja az ország előtt”. Grósz tájékoztatja a vezetést, hogy igyekezett rávenni Kádárt, hogy ő maga mondjon le, de „nem jutott el tulajdonképpen a kérés a tudatáig”. Április 26-án Grósz megkapja Kállai Kálmán, Hutás Imre, Eckhardt Sándor és Kulka Frigyes orvosprofesszor egybehangzó értékelését arról, hogy Kádár állapota nem teszi lehetővé a munkavégzést, és nem várható javulás.

Grósz már korábban is tesz kísérletet a Kádár-probléma megoldására. Felveti Kádárnak, hogy helyes lenne hosszabb időre külföldre menni, és távol a magyar politika zajától alaposan kipihennie magát. A Szovjetuniót Grósz eleve szóba sem hozza, mivel tudja: erre Kádár biztosan nemet mondana. Kádár emlékszik, hogy 1956-ban Rákosi Mátyás is a Szovjetunióba került, s 1971-ben már csak az urnáját hozták haza. Grósz bedobja Lengyelország lehetőségét. Grósz munkatársát Varsóba küldi. Jaruzelski közli, hogy szívesen fogadja Kádárt, de azért megkérdezi: Kádár elvtárs egyetért vele? Az események végül elsodorják ezt a változatot.

GRÓSZ KÁROLY ÉS KÁDÁR JÁNOS. AZ „ÖREG” ÜZENETÉT GRÓSZ NEM ÉRTETTE

MÉLTATLAN VITA

Grósz javasolja, hogy a Központi Bizottság levélben mondjon köszönetet Kádár Jánosnak. A levelet Grósz fogalmazza. Nem tudja eldönteni, hogy mi legyen a levél, bíráló, leleplezés, vagy dicséret, méltatás. „Ezt – a bizonyára tévedésektől és megtorpanásoktól sem mentes – pályát a maga történelmi összefüggéseiből nem kiragadva összességében pozitívnak tartjuk.” Így indít, majd folytatja: „Az elmúlt másfél évtized objektív nehézségei nem egyszer elhibázott, szubjektív döntésekkel párosultak”.

Mindenki érzi, hogy ez a levél – bár nem nekrológ – de mégis csak lezárja a Kádár-korszakot. A párt, amelynek Kádár 32 éven át első embere volt, most véleményt mond róla. A késő esti vitában Fock Jenő, Kádár egyik harcostársa 1956 után, 1967-75 között magyar miniszterelnök, elsőként kér szót, és közli: „Nem jó! Hosszú”. Majd, mint, aki jól végezte dolgát, leül. Nyers Rezső is, aki Kádár személyes kívánsága alapján jó harminc éven át a Központi Bizottság tagja, azt javasolja, hogy elég egy rövid levélke. 50-50 százalék legyen a méltatás és a bíráló, de a bíráló markánsabb.

Magyar Kálmán, aki orvos, azt akarja, hogy az orvosi konzíliumról ne essen szó a levélben. Romány Pál, a magyar mezőgazdaság elismert szakembere, aki elég józanul látja a világot, a kellő pillanatban észhez kap és elmondja: ezt a levelet 25 ezer pártmunkás fogja olvasni, nem lehet őket becsapni!

Hosszú vita kezdődik arról, hogy mikor jelenjék meg a felmentés híre, és leközölgék-e egyáltalán a levelet. Kovács László, aki akkoriban KB-tag és külügyminiszter-helyettes, nemes egyszerűséggel kijelenti: „a levél személyhez kötődik, az nem kíván nyilvánosságra hozatalt”. Kovács később az MSZP elnöke lesz. Kovács ötlete már Grósznak sem tetszik, és közli: 780 ezer pártagnak kell elmagyarázni, hogy miért váltják le elnöküket. Végül megbízzák a Politikai Bizottságot, hogy fogalmazza meg a levelet. „Ma még nem vállalkozhatunk egy félévszázados történelmi jelentőségű út értékelésére.” – magyarázkodik a levél mindjárt az elején. Persze, mindenki tudja, hogy akár van értékelés, akár nincs, ez a párt már felszámolta Kádár örökségét. Tudomásul vette Pozsgay bejelentését az 1956-os ellenforradalom átértékeléséről, el-

fogadta Nyers javaslatát a Márciusi Frontról, ezzel megkezdte az MSZMP szervezeti szétदारabolását, döntöttek a többpártrendszer és a piacgazdaság bevezetéséről. Kádár felmentését a KB elfogadja öt ellenszavazat és három tartózkodás mellett. Este Iványi Pál és Major László kimegy Kádár feleségéhez és közli vele a KB döntését.

UTÓSZÓ

A Központi Bizottság ugyanezen az ülésén dönt arról, hogy az ellenzéki erőkel „politikai egyeztető fórumot” kell létrehozni. Miről is tárgyalnának másról, mint a hatalom átadásáról. A KB 32 év óta először lemond arról a jogáról, hogy javaslatot tegyen az új miniszterek személyére. Ekkor még szocializmus van, és az MSZMP kormányáról van szó! A KB megszünteti a Munkásörség pártirányítását, és a Németh Miklós vezette kormány hatáskörébe utalja, amely nem sokkal később lefegyverzi és megszünteti. Döntés születik pártértekezlet összehívásáról, amiből októberre az MSZMP utolsó kongresszusa lesz. Kádár János még két hónapig él. 1989. július 6-án távozik örökre. ■

TE
ELŐFIZETTÉL MÁR
A SZABADSÁGRA?

Telefon: 334-1509

Írj! Fényképezz!

A Szabadság mindannyiunké. Közös érdekünk, hogy tájékozódjunk mindarról, ami országunkban történik. Legyen az jeles vagy felháborító esemény: tudnunk kell róla! A Szabadság szerkesztősége ezúton hív fel mindenkit, aki ilyenrel találkozik: írja meg, vagy fényképezze le, s küldje be! Várjuk tudósításaitokat levélben a székház címére „A Szabadság” felirattal, vagy az info@aszabadsag.hu e-mail címre.

Együtt Szegeden

A Magyar Kommunista Munkáspárt az újszegedi ligetben is ott volt május elsején. A „vörös” sátor népszerűnek bizonyult, a szegediek vitték a Munkáspárt röplapjait, programját. Sokan megálltak, kíváncsiak voltak, mit gondol pártunk a mai magyar valóságról. A sátorhoz „átjött” Olajos-Nagy Erzsébet, a Jugoszláv Kommunista Szövetség vajdasági elnöke is. Másnap a szegediekkel együtt ünnepeltek Szabadkán.

A Szabadság megjelenéséről

Ahogy azt olvasóink láthatták, A Szabadság múlt heti, 17. lapszáma május elsejei propaganda-célokból is 16 oldalon jelent meg. E heti, 18. lapszámunk normál, 12 oldalas terjedelmű.

Tájékoztatjuk olvasóinkat, hogy a lap a jövő héten, tehát május 14-én technikai okok miatt NEM jelenik meg.

A Szabadság következő, 19. száma így május 21-én, csütörtökön fog megjelenni, s ez a lapszám az EP-kampány céljából ismét emelt terjedelmű lesz. Kérjük megértésüket.

Szerkesztőség és Kiadó

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>